

Alleen en duizend mensen

Van Malou Holshuijsen verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Zachtop lachen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Malou Holshuijsen

Alleen en duizend
mensen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5897 5

© 2023 Malou Holshuijsen

Omslagontwerp bij Barbara

Foto auteur © Nienke 's Gravemade

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

'Ik ken een raadsel over eenzaamheid
het gaat als volgt
wat doet pijn en telt voor twee.'

Spinvis

Hij zoekt mijn blik, maar ik kijk naar de grond. De vloer van de lift heeft een grappig motief. Ik heb er al die tijd nooit op gelet.

‘Rivka,’ zegt hij op een vriendelijke toon. Ik blijf naar beneden kijken. Zijn felgekleurde schoenen staan in een V en een tikkie uit elkaar tegenover die van mij. Hij ruikt lekker.

‘Als u tijdens de radio-uitzending iets zou willen drinken, mag u gewoon roomservice bellen. Het is nummer 9 op de draaitelefoon,’ zeg ik. ‘Wij houden wel van een beetje reuring, luisteraars mogen weten dat we in een hotel zitten.’

‘Reuring zeg je?’

‘Ja,’ knik ik en kijk op. Mijn blik blijft op borsthoogte steken. Zijn hartslag dreunt door zijn trui.

‘Bent u zenuwachtig voor het interview?’

‘Ik? Zenuwachtig? Nee, natuurlijk niet. Zeg alsjeblieft jij.’

‘Joel Backer kijkt er zeer naar uit,’ zeg ik.

‘Dat zal best.’

Op de eenentwintigste verdieping klinkt het belletje van de lift. Ik laat hem voorgaan maar hij staat erop dat ik hem eerst passeer. Halverwege de gang naar kamer 2102 blijft hij stilstaan. Als ik me omdraai kijk ik hem toch aan.

‘Het is oké, wat ze ook zeggen,’ zegt hij.

‘Ik weet niet wat u precies bedoelt,’ antwoord ik en schiet uit be-

leefdheid in de lach. Dat is het fijne van met een cabaretier op de gang staan, je kan altijd gewoon dom lachen. Dat zijn ze wel gewend. Snel kijk ik weer omlaag, ook het tapijt op de gang heeft een vreemd motief. Ik voel dat hij naar me kijkt. Van mijn voeten naar mijn benen, naar mijn heupen, buik, kleine borsten, hals en dan mijn gezicht. Ik ben dunner dan ik was. Inmiddels misschien zelfs mager.

‘Komt u mee? Joel Backer wacht al even. We gaan over tien minuten live,’ zeg ik en draai me om. Al hoor ik hem niet, ik weet dat hij me volgt. Bij de deur overhandig ik hem de kaartsleutel van de hotelkamer.

‘Dit is vanaf nu uw kamer. Het staat u vrij eventueel iemand extra uit te nodigen vannacht. Het uitzicht is fenomenaal.’

Met een flauwe grijns pakt hij het kaartje aan en opent de deur van de suite. Weer laat hij mij voorgaan.

Joel Backer staat voor het raam, achter hem de plek waar hij en de cabaretier straks plaatsnemen. Ze groeten elkaar zoals twee bekende mannen dat doen. Beroemde mensen groeten andere beroemde mensen altijd alsof ze elkaar kennen, ook al zien ze elkaar voor het eerst. Ik weet dat Joel niet bijzonder dol is op types als hij, of misschien verbeeld ik me dat gewoon omdat het twee totaal verschillende mensen van ongeveer dezelfde leeftijd zijn.

‘Daar ben je dan, welkom,’ zegt Joel.

‘Hier ben ik dan,’ antwoordt de cabaretier.

Een akelige stilte volgt en aangezien het mijn taak is om zowel de presentator als de gast in de stemming te brengen, zodat beiden het interview ontspannen in gaan, maak ik, zoals een echte redactie-fluffer betaamt, een compliment over zijn trui.

Hij knikt. ‘Een of ander kaalgeplukt konijn uit de Himalaya,’ zegt hij.

‘Turkije,’ onderbreekt Joel Backer hem.

‘Turkije?’ herhaalt de cabaretier.

‘De trui is gemaakt van angorawol, Turkse angora komt uit Tur-

kije,' zegt Joel. Hij kan het niet laten.

'Had ik kunnen weten,' zegt de cabaretier.

Joel weet er een glimlach uit te persen. Ik zie dat hij met grote moeite de rest van zijn angora-kennis inslikt.

'U mag hier zo meteen plaatsnemen,' zeg ik tegen de cabaretier, wijzend naar de rode pluchen fauteuil voor het raam. Hij doet meteen wat ik zeg. Zoals iedere zaterdagavond vaart er een pontje tussen het Centraal Station en Amsterdam-Noord. Er lopen mensen langs de kade, het zullen toeristen zijn.

'Mooi uitzicht,' zegt hij.

'Dank,' zegt Joel Backer.

'Alsof je van een afstand alles zelf kan invullen,' zegt de cabaretier.

'Wat bedoel je?' vraagt Joel.

Hij wijst naar een stel aan de kade.

'Wat ze denken en voelen, dat kan van alles zijn.'

Joel zoekt mijn blik, wat hij vaker doet als een gast iets zegt waar hij niet zoveel mee kan, in de hoop dat ik het gesprek overneem. Ik ken niemand die slechter is in koetjes en kalfjes dan meesterinterviewer Joel Backer.

'Misschien staan ze aan het begin van iets heel moois,' vult de cabaretier aan.

Joel kijkt inmiddels de andere kant op, mijn cue om het gesprek met onze gast over te nemen zodat hij zich kan concentreren op wat er staat te gebeuren.

'Of van iets catastrofaals,' grap ik, en nu kijken ze me allebei aan. Joel met opgetrokken wenkbrauw, de cabaretier met een ingehouden lach. Het kuiltje in zijn wang verraadt zijn grijns. Ik kies de blik van Joel en overhandig hem zijn zendermicrofoon. Zwijgend pakt hij hem aan.

'Mag ik u helpen met uw zender?' vraag ik aan de cabaretier. Hij knikt, staat op en spreidt zijn armen alsof ik hem ga fouilleren. Ik kom voor hem staan en ruik hem weer. 'Mag ik deze microfoon ach-

ter uw oor langs uw wang plaatsen?’ vraag ik. Het mag. Mijn handpalm raakt zijn gezicht als ik de zender op de juiste plek probeer te krijgen. Ik buig het draadje zodat de microfoon niet tegen zijn stoppelbaard zal schuren.

‘We beginnen het gesprek altijd in de stoelen voor het raam, maar het staat jullie vrij je door de suite te bewegen, vandaar deze zendermicrofoons. Mag ik het kabeltje onder uw trui aan uw broek vastzetten zodat u er niet aan blijft haken?’ Ook dat mag. ‘Dan ga ik nu met mijn hand onder uw trui. Het kan zijn dat ik uw rug even aanraak. Is dat goed?’

‘Natuurlijk,’ zegt de cabaretier. Het is niet de eerste keer dat iemand moet grinniken om de stappen, vragen en het goedkeuren van het ‘protocol zenderen’.

Ik laat het kastje langs zijn nek door zijn trui verdwijnen en vang het aan de onderkant weer op. Zijn rug is warm en zijn huid zacht. Om het ongemak van de aanraking te verminderen blijf ik praten. ‘Zo, dan trek ik het kabeltje er nu doorheen en bevestig ik het bedieningskastje aan de achterkant van uw broek. U staat wel aan, maar op mute. Dit kan ik via mijn mengpaneel daar in de hoek van de kamer veranderen. Kunt u even gaan zitten om te voelen of het kastje u niet in de weg zit?’ De cabaretier gaat zitten en steekt zijn duim op.

‘Prima. En nogmaals, je of jij. Geen u.’

Ondertussen heeft Joel zelf zijn zender omgedaan. Ik help hem met het afstellen van zijn microfoon en het vastzetten van het bedieningskastje aan zijn broekriem.

Een minuut voordat het radioprogramma *Bodemdrift* begint kijk ik naar de ruggen van de twee mannen. Joel Backer zit links van zijn gast. De stoelen schuin naar elkaar zodat ze naar buiten, de stad en elkaar kunnen kijken. Ze smoezen wat. Ik zet de microfoon een beetje aan zodat ik kan horen wat ze zeggen. Iets over Afrika. De cabaretier complimenteert Joel met zijn vroegere werk.

‘Nogmaals, dank voor de uitnodiging, Joel. Ik ben blij dat je nu

tegenover me zit. Het is me een eer.’

‘Tien seconden!’ schreeuw ik door de suite. ‘Fijne uitzending, heren!’ erachteraan.

‘Vanaf de eenentwintigste verdieping van Hotel Theo Amsterdam is dit *Bodemdrift*, het programma waarin ik, Joel Backer, in gesprek ga met een bijzondere gast. Bijzonder om wie ze zijn, wat ze doen of hebben meegemaakt. Mijn gast van vanavond staat bekend om zijn scherpe blik, zijn grappen en uitspraken die niets aan de verbeelding overlaten. Je zou hem kunnen omschrijven als een geestige provocateur, vooruitstrevend, vrijzinnig, progressief. Drie weken geleden werd deze cabaretier na een optreden opgewacht en in elkaar geslagen. Hij brak ribben, tanden en z’n neus. Mijn gast kent iedereen van naam. Hij is de beste van het land en vannacht probeer ik erachter te komen hoe dat in godsnaam zo is gelopen. We zeggen hier je en jij – dat hebben we afgesproken. Hoe gaat het met je?’

‘Joel Backer, dank u. *Je*, dank je. Met mij gaat het zoals het moet gaan. Ik heb drie nieuwe tanden in mijn mond en men zegt dat je beter een rib kunt breken dan kneuzen, dus ik klaag niet.’

‘Laten we meteen bij het nieuws beginnen...’

‘Ja, leuk,’ onderbreekt de cabaretier hem, ‘maar mag ik je eerst vragen hoe je aan deze informatie komt? Ik dacht dit verdomme stil te houden.’

‘Ik heb mijn bronnen.’

‘Ja, en ik zou graag weten wie dat is geweest. De grote Joel Backer laat zich toch niet voor het karretje van een riooljournalist spannen?’

‘Ik kreeg een verontrustende mail van een van je collega’s.’

De cabaretier grinnikt. ‘Aah, mijn collega’s. Ja, dat zal wel.’

‘Zou je kunnen vertellen wat er die nacht is gebeurd?’

De cabaretier vertelt over het optreden van de bewuste avond en hoe hij daarna werd opgewacht. Even dacht hij dat het een grap was, tot de eerste rake klap viel. Ze werkten van boven naar bene-

den. Zijn gezicht, ribben, buik en een paar flinke trappen tegen zijn schenen. Bespuugd, geschopt en geslagen. Mishandeld als een varken op weg naar de slachtbank.

‘Vooral dat tuffen vond ik onnodig,’ zegt de cabaretier met een laffe grijns op zijn gezicht. Hij had op die bewuste avond nieuw materiaal uitgeprobeerd en was daar zelf redelijk tevreden over. De zaal was naar zijn zeggen dolenthousiast.

‘Op die drie na,’ zegt hij.

‘Waar gaat de nieuwe voorstelling over?’

‘Ach, *same old*. Kijk om je heen, Joel. Het gaat over alles, of misschien wel niets. Het onveranderlijke.’

Joel herhaalt zijn vraag en al snel buigt het gesprek naar een kritische observatie op volk, vaderland en toetsenbord. Het wereldbeeld dat hij schetst is humoristisch maar grauw. Ik moet mijn best doen om niet te lachen. Over veel dingen zijn de cabaretier en Joel het eens, al legt Joel hem graag het vuur aan de schenen door zijn vraag te beginnen met de woorden ‘hier spreekt de advocaat van de duivel’. Daarom lijkt alles toch een beetje te schuren, alsof ze in een ver verleden dezelfde vrouw hebben bemind maar er inmiddels overheen zijn. De cabaretier gaat geen vraag uit de weg en Joel geniet zichtbaar van het gesprek. Als het schuurt, is hij op zijn best. Na een felle discussie over de wel of niet bestaande grenzen op een podium besluit Joel het gesprek te onderbreken.

‘Laten we naar muziek gaan luisteren,’ zegt hij en ik start James Blakes ‘I’ll come too’.

‘Een lied over de liefde,’ zegt de cabaretier.

‘Ken jij dat, liefde?’ vraagt Joel.

‘O, Backertje. Ik heb zoveel liefde gekend. En jij? Heb jij inmiddels een geliefde, of is alleen-zijn de prijs die je betaalt voor het onder ogen komen van...’

I’m gonna say what I need

If it’s the last thing I do

I do, I do, I do
I'm in that kind of mood.
I've thrown my hat in the ring
I've got nothing to lose
With you, with you, with you
I'm in that kind of mood.

Ik heb geen idee of Joel een geliefde heeft, daar durf ik niet naar te vragen. Onze relatie is strikt zakelijk en komt niet verder dan 'prettig weekend'. Misschien dat hij en de cabaretier elkaar echt beter kennen dan ik vooraf wist.

Oh, you're going to New York?
I'm going there.
Why don't I come with you?
Oh, you've changed to L.A.?
I'm going there, I can go there, too.

Na de laatste toon laat Joel een lange stilte vallen.

'Laten we jouw pessimistische wereldbeeld even voor wat het is?' vraagt hij na vijf stille 'entwintig'-tellen.

'Pessimistisch of realistisch,' antwoordt de cabaretier.

'Over wie gaat dit nummer?'

'Dat zal je misschien zijn ontgaan, Backer; dit lied gaat over de liefde. En dat is allesbehalve eendimensionaal. Ik heb veel liefdes.'

'Je werk?'

'Mijn werk.'

'Je vrouw?'

'Mijn fenomenale vrouw.'

'En meer?'

'En meer.'

'Waar ligt je hart?'

'Mijn hart ligt op veel plekken, daar heeft het altijd al gelegen.'

‘Ik heb een groot hart, zo groot. Het wordt nog mijn dood,’ quoot Joel. Opscheppen over bekende vrienden doet hij graag.

De cabaretier grinnikt. ‘Jij zegt het. En weet je, wellicht klopt het ook. Maar ik moet niet overschatten wie ik ben. Of onderschatten wat ik heb.’

‘Doe je dat? Jezelf overschatten?’

‘Geen idee, dat kun jij misschien beter zeggen. Jij leest mensen en ik doe maar wat. Doe eens een poging? Wie ben ik volgens jou?’

‘Je bent een gevatte man. Intelligent en met het hart vast op de goede plaats. In mijn ogen arrogant en bij vlagen overmoedig. Ik vind dat je soms schreeuwt om het schreeuwen waardoor je de inhoud uit het oog verliest. Er is veel schoonheid die je niet lijkt te zien, of misschien is dat niet relevant in jouw geval. Maar ja, ik ben dan ook geen grappenmaker.’

‘Dat zie ik als een compliment, meneer Backer. En ik weet het. Jij hebt meters neer te kijken op zo’n schreeuwlelijk als ik. Jij hebt het écht gezien. Ik vraag me daarom af, kun je nog van een ander mens houden als je hebt gezien wat jij zag?’

‘Wat bedoel je?’

‘De etterende wonden van de planeet.’

Joel laat zich overduidelijk niet verleiden om een boekje over zichzelf open te doen en haalt zijn schouders op.

‘Jij zag het en ik schreeuw erover, zonder er met mijn neus bovenop te hebben gestaan. Mag ik je wat vragen, gevierd journalist Joel Backer.’

Joel knikt en maakt een uitnodigend gebaar.

‘Hoe doe je het?’

‘Hoe doe ik wat?’

De cabaretier is stil. Inmiddels weet ik stiltes te beoordelen en voel ik aan of het een lange tactische, een gevaarlijk lange of een korte gaat zijn. Dit zou een gevaarlijk lange stilte kunnen worden, daarom tel ik de seconden op de ‘entwintig’-manier. Na vijftien stilte tellen wordt de noodband automatisch ingestart – handig voor

bij een stroomstoring of technisch mankement. Mateloos irritant bij overdenkende gasten en de schoonheid van de stilte tijdens een interview. Het is mijn taak om te voorkomen dat die aanspringt. Op twaalf -entwintig schraapt Joel zijn keel. Ook hij weet precies hoelang stilzwijgen mag duren.

‘Doorleven,’ zegt de cabaretier.

‘Een kwestie van opstaan. Zo nu en dan in- en uitademen. Eten. Poepen. En weer naar bed.’

‘Heb je gezien wat je moest zien, Backer?’

‘Ik heb gezien wat niemand zou moeten zien.’

‘En ik heb het gezegd.’

‘Wat?’

‘Wat iedereen zou moeten zeggen. En raad eens?’

Joel zwijgt.

‘Nou? Raad eens?’

Joel blijft stil.

‘Precies. Uiteindelijk maakt het allemaal geen flikker uit. We zijn niet bereid te luisteren naar jouw verhalen. Of naar mijn verhalen. Of we het nou hebben meegemaakt of niet. Het doet ons geen reet. De harde feiten worden genegeerd. We zijn van onze gevoelens gedistantieerd. We zijn toch al lang klaar met deze wereld, anders hadden we ingegrepen.’

Joel kijkt hem strak aan. Een truc om zijn gast te laten doorpraten. Bij ongemak en stilte hebben mensen de neiging om die in te vullen. Joel is beleefd dwingend. Hij is wat achterover gaan zitten, alsof hij wil zeggen dat zijn volgende vraag uitblijft tot de cabaretier hem geeft wat hij van hem verwacht.

‘We hebben twee oren en een mond, maar we hadden beter twee smoelen kunnen hebben,’ zegt hij.

‘Dat is een bekende uitspraak van de filosoof. Citium, is het niet?’ onderbreekt Joel hem.

‘Het was geen waarzegger, nee,’ grapt de cabaretier. ‘Volgens huis-tuin-en-keukenfilosoof Zeno van Citium... Zei die hetzelfde?’

Ook over smoelen? Nee, toch? Hij zei geen smoelen. Goed, hij zei dus...'

'Twee oren en een mond,' zegt Joel zonder verder een krimp te geven.

'Twee oren en één mond. Om beter te kunnen luisteren en alleen iets te zeggen wanneer het echt nodig is.'

'Ik luister,' zegt Joel.

'Wat kan ik zeggen?'

'Zegt een man die op een podium staat.'

'Stond.'

'Je stopt?'

'Ik stop.'

'Je geeft op?'

'Nee.'

'Je hebt niks meer te zeggen?'

'O, eindeloos veel.'

'Maar je stopt?'

'Ik stop.'

'Ik zie niet waarom dit geen opgeven is?'

'Een nederlaag kan een vermomde overwinning zijn.'

De cabaretier staat op. Vastberaden, of misschien lijkt dat zo. Een glimlach, of is dat verbeelding? Het zijn maar een paar kleine stappen naar de openslaande ramen. Drie om precies te zijn. Mijn hemel, wat kunnen ze ver open.

Alles gaat snel.

Dan is hij weg.

Uit het raam.

De wind.

De klap.

De stilte.

Van de dood.

Ze stond zoals wel vaker op me te wachten. Voor het raam met een kop thee, haar handen om de mok gevouwen alsof ze zich probeerde te warmen. Het was een zonnige windstille zomerdag. Eerder klam dan koud. Ze gaf een ingetogen knikje naar een voorbijganger. Het was de buurvrouw, mijn moeder kende haar al jaren.

In mijn hand een vierkante witte doos van onze favoriete banketbakker Holtkamp met daarin een citroen-merenguetartaart. Onze traditie voor als we wat te vieren hebben. Citroen-merengue bij mijn moeder en pizza venkelsalami met extra venkelsalami bij mijn vader. Soms bracht ik haar taart zonder dat we iets te vieren hadden. Als pleister op haar eeuwig openliggende wonden die zo nu en dan etterend openscheurden. Er ging niks boven het geluid van krakende suiker.

Ze zag er mooi uit, zoals altijd. Mijn moeder was een knappe vrouw. Een lekker wijf als ik mijn omgeving mocht geloven. Vroeger wilden mijn klasgenootjes graag bij mij thuis spelen, ik dacht dat ze *mij* aardig vonden. Maar in de laatste week van groep acht hoorde ik hoe de jongens aan elkaar vertelden dat ze zich 's nachts op haar aftrokken als ze bij mij waren geweest. Gek genoeg schaamde ik me voor mijn moeder in plaats van voor mijn rukkende klasgenoten. Later op de middelbare school vond ik het wel tof dat mensen mijn moeder knap vonden. Dat de jongens uit mijn klas

over haar zouden fantaseren, nam ik voor lief. Ze droeg mooie, hippe kleren alsof ze ieder moment kon worden opgehaald om naar een chic diner te gaan. Of uit dansen, of naar het theater.

Mijn ouders scheidden toen ik vijftien was. Hij ging bij haar weg. Op het bordje naast de voordeur stonden onze namen: JET & RIVKA LEEUW – al woonde ik hier al zo'n tien jaar niet meer. Mijn vader Christiaan heet ook Leeuw. Hij en zijn vrouw Josien, mijn moeder Jet en ik deelden dezelfde achternaam. De familie Leeuw leek op papier een leuke roedel, maar is in het echte leven een gezelschap dat elkaar maar beter niet kon tegenkomen.

'Riv, je leeft nog,' zei mijn moeder in de deuropening staand. Haar zuinige toon verried dat ze mijn afwezigheid van gisteren niet kon waarderen. Normaal gesproken zou ik bij haar hebben gegeten, maar er kwam iets tussen. Of beter gezegd, iemand. Er kwam iemand tussen.

'Hi mama,' zei ik met een grote glimlach op mijn gezicht, in de hoop dat-ie aanstekelijk was. Dat schijnt namelijk te helpen. Lachspieren kunnen endorfine produceren, en die kon ze wel gebruiken. Mijn moeder pakte me stevig vast en drukte zich tegen me aan. Ze rook heerlijk, zoals altijd naar Anaïs Anaïs van Cacharel. Net iets te sterk, maar zij kon het hebben. Ik deed het haar jaren geleden cadeau, naast een ontbijtje met zelfgemaakte chocoladecroissants. Moederdag was haar lievelingsdag en ieder halfjaar kocht ze een nieuw flesje Anaïs Anaïs om zichzelf daaraan te herinneren. Vanuit haar houdgreep kuste ik haar wang.

'Je ruikt lekker,' zei ik.

'Ik heb je gemist Riv, je bent aldoor maar aan het werk.'

Daar had ze gelijk in. Werken voor een dagelijks nieuwsprogramma vroeg veel van mijn tijd.

'Ja, daarover mam...'

'Ik heb het ook druk, maar ik vind altijd de tijd om aan je te denken.'

Ik lachte alsof het fijn was om te horen. De waarheid was dat ik

altijd naar haar toe moest komen. Een bezoekje aan mijn woning was uit den boze, aangezien mijn vader het appartement waar ik nu woon kocht nadat hij bij haar was weggegaan. Toen hij een paar jaar later met Josien ging samenwonen mocht ik het van hem huren. Voor een familieprijsje uiteraard.

Het knuffelritueel kwam ten einde nadat ze iets van mijn gezicht had weggeveegd. Ze vond altijd wel wat. Ditmaal een opgedroogd kloddertje mascara onder mijn oog.

‘Kijk, ik ben naar de schoonheidsspecialist geweest, ze heeft mijn wenkbrauwen geverfd. Zie je,’ zei mijn moeder. Ze bleef voor me staan en toonde haar gezicht door langzaam van links naar rechts te bewegen. Ik zag niks nieuws.

‘Je ziet er goed uit. Je hebt wat kleur in je gezicht en je huid heeft glans.’

Ze glimlachte breeduit. Eindelijk, dacht ik. Hier met die endorfine, pomp maar vol die vrouw.

‘O, dank je wel, Riv,’ zei ze alsof mijn reactie uit het niets kwam. Hoe erg ze ook naar complimenten viste, ze leken haar altijd te verrassen. ‘Wil je thee?’

Ik knikte. We dronken altijd thee. Liters. Thee met kruiden, verse gember, munt, honing, netjes met prut erin. Mijn moeder had zich ooit in de theebusiness gestort. Het was van korte duur, maar daardoor dronken we nog wel veel thee. Zij uit zo’n hoog handgeblazen theeglas dat je in een hip koffietentje zou krijgen. Ik uit een ouderwetse mok. Mijn lievelingsmok volgens haar, al kon ik me niet herinneren waarom dat zo zou zijn.

Mijn jas hing ik onderweg naar de keuken over een eetkamerstoel. Ik wist dat ze me straks zou vragen ’m aan de kapstok te hangen.

‘Ik heb een nieuwe soort verveine-thee uit de natuurwinkel,’ zei ze en hield een zakje met groene blaadjes omhoog. Er zaten ook bloemetjes tussen.

‘Ayahuasca?’ grapte ik om mezelf te behoeden voor de uitleg,

werking en geschiedenis van deze specifieke verveine-thee. Mijn moeder knikte maar had geen idee waar ik het over had. Ik stelde me voor hoeveel tijd het in beslag zou nemen om haar ziel te pellen. Laag voor laag, persoonlijkheid voor persoonlijkheid.

‘Ayahuasca is drugs, mam.’

‘Hm hm,’ mompelde ze instemmend, alsof ik haar niks nieuws vertelde.

‘Hang je jas even op, wil je,’ zei ze kribbig en goot het hete water uit de waterkoker eerst over in een speciale glazen theepot. Ze moest het water eerst laten afkoelen, want deze theeblaadjes waren niet geschikt voor honderd graden Celsius. Geen enkele groene thee was dat, maximaal zestig graden blabla, dit en dat, blabla. Dat riedeltje kende ik inmiddels uit mijn hoofd. Ze pakte mijn jas en hing ’m zelf aan de kapstok.

‘Mam, ik heb nieuws,’ zei ik toen ze er eindelijk bij kwam zitten.

‘Ik ook, Riv,’ zei ze er meteen achteraan. ‘Je weet natuurlijk dat ik tegenwoordig psychotherapeut ben?’

Ik knikte. Niet omdat mijn moeder psychotherapeut was maar omdat ik wist wat er ging komen. Ze had vast weer een nieuwe roeping gevonden. Een fenomeen dat zich iedere zes maanden tot een jaar aandiende. Ze wisselde vaker van beroep dan de gemiddelde oproepkracht bij een uitzendbureau. Voorheen was ze dus thee-expert maar in principe gefocust op algemene wereldkunde. De meeste mensen zouden het leuk vinden, een vader of moeder die zich overal voor interesseerde. Ik niet. Voor mij was het wachten op het volgende conflict met wie dan ook. Er was altijd wel iemand die haar dwarsboomde waardoor het misging.

‘Ik ben natuurlijk gespecialiseerd in voeding,’ zei ze met een stalen gezicht.

‘Natuurlijk,’ zei ik en probeerde niet te lachen. Even was ik bang dat ze me ging vertellen dat ze suikervrij of vegan was gaan eten en ik de taart voor Jan Snikkel had meegebracht. Ze vertelde dat ze zich vanaf heden vitaliteitscoach noemde en er zou iets groots staan te